

2012

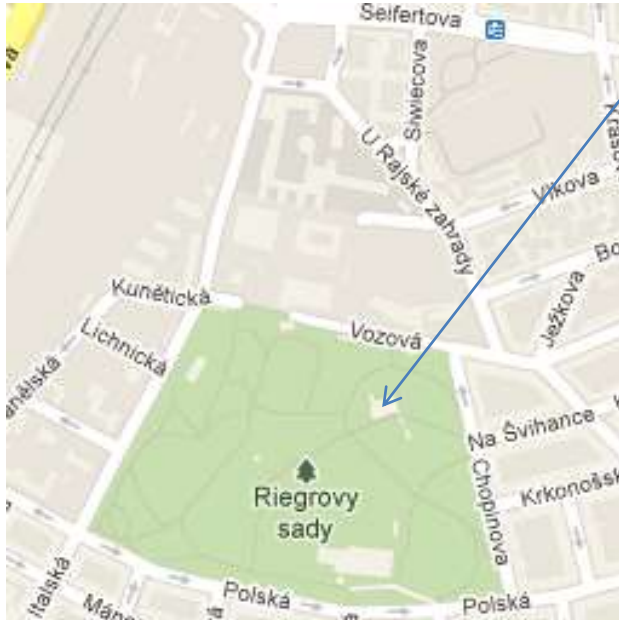
č. 5

Plaváček

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 6. června od 17:00 v Zahradní restauraci v Riegrových sadech (kousek od Přírodovědního klubu v Ježkové ulici). Vchod je nejlépe z Chopinovy ul. (v místě kde do ní ústí příčná ul. Na Švihance)

Zahradní restaurace v Riegrových sadech

Překrásně zelené Riegrovy sady jsou plné klikatých cestiček, působivých vyhlídek na Pražský hrad. Najdeme tu též dost možná nejlepší pivní zahrádku v Praze. Pivo je chutné, levné a teče proudem až do brzkého rána a gril je stále plný klobásek, které čekají na snědení. Rychle tu však dochází toaletní papír, takže se vyplatí přinést si kousek vlastního.

Zápis

V květnu jsme se sešli v sestavě: **Chingo, Pulec, Zub, Pacík, Pegas, Cancidlo, Bobánek, Bob, Jakub, Košť'a, Foky a Yško.** Z Kanady na schůzku přiletěli **Smeták a Jana.** Omluvil se **Přemík, Zbyněk a Petr.**

Tentokrát fotografoval **Smeták:**

Lékařské elity u piva (**Bob a Kost'a**)

Hvězdy Pětkařského nebe (**Foky, Jakub a Bobánek**)

Jakub, Bobánek a Jana

Na Nežárku, tj. na kachnu s makovcem a dobrodružnou plavbu dne 20. a 21. června se zatím přihlásili: **Cancidlo, Chingo, Zub, Bob, Pacík, Pegas, Pulec Foky, Jakub a Yško**. Pokud se chcete ještě někdo přidat, tak to zatelefonujte, nebo na schůzce v červnu řekněte **Pegasovi** (607653540), aby mohl objednat dostatek kachen a lodí.

Vrcholem programu schůzky bylo, že nám **Bobánek** oznámil, že bude mít počítač a tak se začne ještě mnohem víc zapojovat do organizační činnosti a nebude jednat o věcech, které jsme už po e-mailech dojednali.

Vtipy a motlitba

Muž se ženou jedou tábořit. Postaví stan a večer se uloží ke spánku. Po nějaké době muž ženu vzbudí, a říká: "Podívej se na nebe a řekni mi, co vidíš?"

Žena: "Vidím miliony hvězd."

Muž: "A co na to říkáš?"

Žena chvíli přemýšlí a pak řekne: "Viděno z hlediska astronomie, jsou to miliony galaxií a biliony možných planet. Astrologie mi říká, že Saturn leží v konjunkci se Lvem. Co se času týče, usuzuji, že máme 3 hodiny a pár minut. Teologicky, že náš Pán je všemohoucí a my všichni jsme jen nicotně malí. Meteorologicky mi to říká, že budeme mít zítra krásný den. No a co to říká tobě?" zeptá se ona.

Muž: "Prakticky viděno, někdo nám ukradl stan."

"Ahoj. Tady je táta. Prosím tě, je maminka poblíž telefonu?"

"Není, tati. Je nahoře v ložnici se strýčkem Pavlem."

Po kratičké pauze: "Ale zlatíčko, ty přece nemáš žádného Pavla...."

"Ale ano. A je právě nahoře v ložnici s maminkou."

Pauza. "Hmm, dobrá, prosím tě, můžeš pro mě udělat následující? Polož telefon na stůl, jdi nahoru zaťukej na dveře od ložnice a řekni mamince, že jsi právě slyšela moje auto, jak zastavilo dole před domem."

"Ano tati, hned to bude...."

Za pár minut opět u sluchátka. "Udělal jsem to, tati."

"No, a co se stalo?"

"No, maminka, celá vyděšená vyskočila úplně nahá z postele, pobíhala po ložnici a ječela, pak zakopla o kobereček, nabrala hlavou o skříň a teď leží na zemi a vůbec se nehýbá!"

"Bože!!! A co strýček Pavel?"

"Taky vyskočil celý nahý z postele. Byl taky vyděšený a vyskočil zadním oknem přímo do bazénu. Myslím, že nevěděl, že jsme ho před týdnem vypustili, abychom ho mohli vyčistit. Spadnul na dno a myslím, že je mrtvý."

Dlouhá pauza. Pak tatínek říká: "My máme bazén????!! Je tam číslo telefonu 573122445 ????"

"Ne, ne to je omyl!!!"

Muž byl pozván ke svým starým přátelům na večeři. Udělalo na něj velký dojem, jak starý pán, kdykoli se obrátil na manželku, oslovoval ji: miláčku, drahoušku, zlatíčko, má lásko, a podobně.

Pár žil ve společném manželství více jak 50 let. Když manželka odešla z jídelny, muž se naklonil k hostiteli a řekl: "Myslím si, že je báječné, že po všech těch letech stále oslovuješ svoji ženu těmi zamilovanými jmény."

Hostitel svěsil hlavu: "Musím ti říct pravdu, její jméno mi nějak vyklouzlo z paměti už před deseti lety, a k smrti se bojím zeptat té staré, nevrlé a neustále nasrané báby jak se jmenuje."

Každý z nás Prvostředečníků buď dospěl, nebo brzy dospěje do stádia, kdy následující modlitba bude aktuální a třeba i nápomocná. Přestože je 445 let stará, obsahuje rady a přání, která platí i dnes. A hlavně, obsahuje i zásady, které jsou implicitně dané roverským principem: Poslouchej a pomáhej.

Modlitba ve stáří z roku 1567 připsána sv.Františku Saleskému

Pane, Ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý.
Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říct.

Zbav mě velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých.
Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nevrstal a neporučnickoval.

Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat, ale Ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.
Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže.

Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku.
Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet.

Také se neodvažuji prosit o lepší paměť - ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí.
Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit.

Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý.
Starý morous je korunní dílo ďáblovo.

Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti
a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy.
Nechci si stěžovat, ale Tobě, Pane, to říkám - bojím se stáří.
Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas.

Pocit'uji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu.
Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými.

Ted' cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen.
Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.

Ale Ty, Pane, říkáš: "Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi."
Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej Ty řídíš.

Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě Ty ještě povoláš.
A k tomu mi dej všechnu sílu srdce.
Amen.

(milý čtenáři, jsi asi překvapený, že to nekončí vtípem - ono by se to jaksi nehodilo)

A konečně pár zajímavých postřehů o ženách, které mohou být užitečné i v našem věku.

Ženy jsou schopné všeho.
Jsou schopné se dokonce zamilovat do svých vlastních mužů....

Ženy jsou ráj očí, očistec peněženky a peklo duše...

Pro zdravotní stav ženy jsou obdivné pohledy mužů důležitější než léky...

Láska, která nesnáší všednost, není pravá...

Žena je jako lilie.
Jemný muž se jí neodvážá dotknout, ale přijde osel a sežere ji....

Dobré matky střelí své muže lukem a šípy, aby nebudily děti...

V sobotu, 16. Června 2012 bude opět táborák ve Výbrnici u Nižbora

Začátek ohně nejspíš ve 20.00 hod., scházet se účastníci mohou od 17.00 hod. Já se dostavím zřejmě až na poslední chvíli, neboť mám ten den ještě jednu akci, a to u Kralup n. Vlt.

Kdybch se opozdil, nečekejte na mne a začněte. Také se nedivte, jak Výbrnice vypadá, řádili tam filmaři. Vašek - **Áša** vám to jistě barvitě vylíčí, co a jak to bylo. Doufám, že se mi podaří připravit nějaké dřevo, ale budu rád, když si ho zpracujete do podoby pagody nebo pyramidy.

Reyp

NIŽBOR A PĚTKA

Možná že bych měl volit raději obrácené pořadí, tedy „Pětka a Nižbor“, protože napřed byla Pětka, Nižbor přišel později. Napřed ale napsal B.P. svoje „Scouting for boys“, pak byl, právě před 100 lety, se svými mladými skauty na ostrově Brownsea a pak se o tom dozvěděl A.B.S. a napsal svoje „Základy junáctví“. No a pak, v roce 1913 vznikla taky Pětka, do jejíhož vedení se záhy vypracoval Jaroslav Novák, tedy Braťka. Nechci ale vlastně psát tolik o historii našeho oddílu, jako o jistých souvislostech, které se objevují až později. A to když si A.B.S. společně s Braťkou vyhlídli údolí Výbrnice, především krásnou podlouhlou louku mezi zalesněnými stráněmi, za místo, kde zřídí stálou junáckou základnu. Bylo to začátkem třicátých let a jako hlavní stavby posloužily napodobeniny valašské rychty a kaple se zvoničkou, které zůstaly v Praze po velkém všeslovanském jamboree, které se konalo v roce 1931 na Střeleckém ostrově. (Doufám, že se ve faktech moc neodchyluju od skutečnosti, nemám k tomu žádný oficiální historický podklad, jen svoji chatrnou povědomost z různých pramenů.) K nim přibýly postupně další stavby, především takové srubové stany pro šest osob, takže bylo možno ve Výbrnici přebývat i za chladnějšího počasí, tedy během jar a podzimů. Jinak se stavěl na louce stanový tábor. V dolní části louky stál (a dodnes stojí) srub, ve kterém bydlel správce údolí s rodinou. Údolí Výbrnice se totiž stalo oficiální „skautskou rezervací“. Jakýmsi hlavním patronem Výbrnice se stal Braťka a s ním tedy nezbytně i Pětka, v tu dobu už „5. oddíl vodních skautů Praha“. Pětkáři, ač vodáci, jezdili do Výbrnice velmi často. Jinak se tam konaly lesní školy, různé kurzy pro činovníky a samozřejmě letní tábory. Správcem rezervace byl pan Nepil, který měl dva syny. Starší Slávek se ve Výbrnici snad i přímo narodil, mladší František se sice narodil v Hýskově, ale od svých batolecích dob se ve Výbrnici vyskytoval. Podle svých slov byl nejmladším členem Pětky, protože do ní symbolicky vstoupil ještě než začal chodit do školy, když ho totiž Braťka do oddílu symbolicky přijal a asi mu taky dal přezdívku Budulín. Za protektorátu Čechy a Morava se ve Výbrnici bohužel skauti vyskytovat nemohli a po válce už k obnově rezervace nedošlo. Poslední zbytky staveb byly odstraněny v padesátých letech, s výjimkou správcovského srubu. Pětka na Výbrnici nikdy úplně nezapomněla a jezdilo se tam i v době, kdy byla pod hlavičkou ČSTV součástí různých Slavojů (tedy chvíli Vyšehradu a pak Prahy). Já jsem do oddílu přišel v roce 1963 a jedna z prvních oddílových výprav, kterou jsem zažil, byla právě do Výbrnice, tzv. „na jeleny“. Podle méj chabé paměti to byla dvoudenní výprava s noclehem někde nedaleko srubu, ale bez stanů, tedy „pod širákem“. A všechno vypadalo děsně tajuplně, snad se ani ohně nerozdělávaly. Jak pravil Švígo: „Když budete potichu, uvidíte zviřátka!“ Stejně jsme žádná neviděli, protože čtyři mužstva nadělají dost rámusu i když jsou úplně potichu. Když byl pak v roce 1968 na chvíli obnoven skauting, nastala hlavní doba renesance vazby Pětky na Výbrnici. Nastal však výrazný posun jak v názvu akce, tak v její lokalizaci. Začalo se mluvit o „Nižboru“ a setkávání malých oddílů s generacemi staršími se odehrávalo nikoli dole v údolí, nýbrž nahoře na kopci, v místě zvaném Krkavčí hora. Původně to možná bylo myšleno jako jednorázová akce, kdy se u slavnostního večerního táboráku sešli všichni, nebo skoro všichni dostupní absolventi oddílu, resp. oddílů, protože v poválečném období se Pětka rozrostla na přístav s několika oddíly, s oddíly současnými, tedy

klukovským a dívčím, které fungovaly pod hlavičkou TJ Slavoj Praha, jako oddíly vodní turistiky. Hlavním účelem setkání bylo, kromě seznámení se mladší generace s tou starší a nejstarší, především složení skautského slibu těch, kteří chodili do oddílu v letech, kdy se skauting se svými tradicemi a atributy skrýval hluboko v konspiraci. Druhý den po táboráku byla sehraána společně skautská hra, zvaná „Velká nižborská“. Touto akcí byla založena nová tradice a od té doby se „Nižbor“ koná každý rok až dodnes. Prošel si mnohými peripetemi, včetně nezbytného opuštění Krkavčí hory a přesunu do lomu u blízké obce Železná, pozdějšího návratu do Výbrnice, dokonce i do údolí ke srubu a především postupného ochabování účasti až na záchovné počty. Jeden ročník proběhl ve čtyřech lidech. Dokonce i malé oddíly postupně ztratily o „Nižbor“ zájem a začaly jezdit ke slavnostnímu táboráku jindy a jinam. Vzhledem k zákazu skautského hnutí v roce 1970 a odchodu četných starších pětkářů do zahraničí i do Věčných lovišť, ochaboval počet účastníků i mezi staršími generacemi a navíc bylo třeba opět dodržovat některá pravidla konspirace, protože vedoucí polesí Dřevíč, kam Výbrnice patřila, byl nebezpečně zadobře s kladenskou StB a jinými syčáky. Přesto oddílový pokřik s nezbytnými třemi pětkami na konci zazníval nižborskými lesy po celou dobu tzv. normalizace. Po „Listopadu 89“ se opětovně obnovovalo skautské hnutí a tak se i nadále Pětka v „Nižboru“ setkávala. Podařilo se i malé oddíly přesvědčit, aby si tento podnik do svého kalendáře zařadily. Problém nastal spíše v tom, že ani Pětce, tedy malým oddílům, se nevyhýbá akutní problém s úbytkem členské základny a zájmu dětí, resp. jejich rodičů, o skautské hnutí. Navíc se, na rozdíl od osmašedesátého, projevuje generační propast, takže děti z malých oddílů vzpomínky oldskautů příliš nezaujímají a s tím zmizela i motivace k ježdění na „Nižbor“. Situace se vyvíjela tak dramaticky, že po dva roky jsem tradici nižborských táboráků udržoval sám! V patřičný den jsem si v údolí Výbrnice, kousek od srubu, zapálil malý táboráček, zavzpomínal v duchu na předchozí léta, nakonec jsem si zakřičel „Do čela nepovol...!“ a jel domů. Vloni se konečně podařilo trochu oživit tradici a tak byla účast větší, navíc přijeli i kluci z někdejšího druhého oddílu Pětky, založeného v roce 1968 jako určitá alternativa k „slavojáckému“ pojetí skautingu. Později se tento oddíl uchýlil do Orbisu a pak postupně zanikl. Kluci, dnes už tedy střední generace oldskautů, však nezapomněla a k Pětce se hlásí. Ne, že by nás tam bylo až tolik, ale deset je desetkrát víc než jeden! Důležité je také, že Výbrnice se dostala do „dobrých rukou“. Od Pozemkového fondu ČR ji, i se srubem, koupil někdejší skaut z Berouna, Václav Machek, řešený Áša, který skautské tradice tohoto území nejen ctí, ale sestavil i určitý sborník historických materiálů o skautské rezervaci, která doposud neměla svoje krátké dějiny vůbec zmapované. Z uvedeného by mělo být jasné, že jsou dobré podmínky, aby tradice nižborských táboráků přežila současné období a trvala i nadále. Mohla, tedy z mého pohledu spíše měla, by se stát nosnou akcí pamětníků Pětky, ať už „Kmene dospělých“, jak se teď říká oldskautům, tak i „Klubu přátel 5. přístavu“, tedy těch, kteří se sice neregistrují, ale svoje kořeny stále vnímají a jsou ochotni se k nim přihlásit. Proto je třeba si také ujasnit některé důležité souvislosti. Tedy především místo konání „Nižbora“. Jde o údolí začínající na severu u Chyňavy a ústící do údolí Berounky necelý 1 km východně od obce Nižbor, směrem k Hýskovu, v jehož střední části je louka se srubem. K němu lze dojít jak od řeky a silnice Nižbor-Hýskov, kde vstup do údolí tvoří viadukt pod tratí (za ním je trochu místa na zaparkování auta, ale také závora, která bývá zamčená a není radno nechávat auto za ní, je-li odemčená, protože ji na noc hajný zamkne), tak horem, přes část obce zvanou Žlubinec po turistické značené cestě, která vede od nádraží Nižbor na Chyňavu. Z toho vyplývá, že lze přijet vlakem (z Prahy přes Beroun a pak směrem na Rakovník, tři stanice). Autem pak lze dojet nejen k ústí Výbrnice a od viaduktu jít dál pěšky proti proudu potoka až na louku (je to asi 1,5 km), ale i na Žlubinec, tam na křižovatce tvaru Y uhnout vpravo mimo silnici a jet kolem několika stavení k lesu, kde je opět závora a tam taky nechat auto a jít dál pěšky po lesní cestě, ke které se po pár stovkách metrů přidá i ta značená od nádraží a pak klesá do údolí ke srubu. Samozřejmě lze zajistit i možnost zajet autem až na místo, ale to je

vždy třeba domluvit až před samotným termínem konání táboráku. A otázka termínu je zvláště důležitá. Hned v prvním roce konání „Nižbora“ se totiž dohodlo, že se tato akce bude konat vždy: „PRVNÍ SOBOTU PO DRUHÉ STŘEDĚ V ČERVNU!“ A toto pravidlo platí stále, i když si ho už mnozí nepamatují. Ahoj **Reyp**

Výbrnice u Nižbora v třicátých letech (asi). Foto: Loula

Výbrnice u Nižbora 2010.

VELKÉ STĚHOVÁNÍ

Jak šel Věna lesem líně,
zahlédl vchod do jeskyně —

hopla, hopy, hopidly,
bude nové obydlí!

Hned doběhl pro zvířátka,
vysvětlil jim všechno zkrátka

a přátelé pomohli,
stěhovali, co mohli.

Vespolek se k služi berou
s jabky, špalkem, se sekerou.

Nakonec i sova je tu:
— Ať nebydlíš bez dekretu!

VELKÝ KŘEST

Kuk vzal štětec a pak zkrátka
napsal zprávu pro zvířátka.

Plakát přibyl a hned sova
všechněm přečetla ta slova.

Kuk říká večer: Tváří nemá,
dnes vás pokřtím: liška Ema,

želva Klára — a ty Ďobka,
koza Tylda — sova Žofka,

Ježka křtím na Srstičku,
Tyldo, dej mi hubičku —

a dřív než si odpočinu,
zvu vás tuhle na hostinu!